

opusdei.org

Ett uttalande från Opus Dei vid utgivningen av filmen "There be dragons"

Intervju med Marta Manzi om
presentationen av Roland Joffés
film.

2011-04-04

Filmen There be dragons , vars
handling till stor del utspelas under
spanska inbördeskriget, hade
premiär i Spanien den 25 mars (i maj

kommer den att visas i Förenta Staterna). Saint Josemaría Escrivá, Opus Deis grundare, är en av huvudpersonerna.

Efter att ha intervjuat direktör Roland Joffé , regissören för filmer som "Mission", "Sprickan", "Glädjens stad" – ville ZENIT få veta Opus Deis synpunkter på denna produktion.

För att göra det intervjuade vi Marta Manzi. Hon arbetar sedan 1992 på avdelningen för kommunikation hos Opus Dei i Rom, där hon ansvarar för kontakter med de internationella medierna.

Hon är mor till sju barn, och hon är också professor i olikheternas antropologi vid påvliga universitetet av det Heliga Korset. Hon uppmärksammar nyheterna i sjunde konsten, och hon samarbetar med ett italienskt filmproduktionsbolag i analysen av filmmanus.

Tyckte du om "There be dragons"? Hur var din första reaktion, när du såg en film, där Opus Deis grundare är en av huvudpersonerna? *Marta Manzi* :
jag lärde mig mycket genom den skarpsynta blicken hos en filmregissör som förklarat sig vara icke- troende. Han behandlar frågor som hänvisar till kristen tro, till S:t Josemaría och till början av Opus Dei. Joffé uttrycker på ett konstnärligt sätt djup andlig verklighet.

Ur filmsynpunkt tycker jag, att det är fråga om en film, som är rik på innehåll och känslor. Roland Joffés filmmanus talar till alla genom de parallella liv som förs av Josemaría Escrivá (Charlie Cox) och Manolo Torres (Wes Bentley). Han fångar uppmärksamheten och ställer frågor om sådana ämnen som kärlek, faderskap, möjligheten att ge åt sitt liv en annan mening och framför allt

om ett tema som förefaller mig förnyande i den aktuella berättelsen: förlåtelsen. Han frammanar frågor på ett sätt att de, när projektionen är avslutad, fortfarande är levande i minnet.

Eftersom det är min uppgift att förmedla verkligheten om Opus Dei, säger jag till mig själv: nu åligger det mig att komplettera bilden, att underlätta en direkt kunskap om det verkliga helgonet och om hans budskap.

I vilken utsträckning är bilden som Roland Joffé ger av S:t Josemaría verklighetstrogen? *Marta Manzi* :

Enligt min mening ger filmen ett övertygande ansikte åt denna präst, som jag har sett och som jag lärde känna genom hans första ungdomsskrifter som "Vägen" eller "Rosenkransen". Genom sitt konstnärliga tillvägagångssätt hjälper Joffé mig att på ett nytt sätt

uppfatta budskapet, som jag har försökt leva efter i 40 år.

Kommer verket att samarbeta i spridningen av "There be dragons"?

Marta Manzi : jag vet, att producenterna har visat filmen för biskopar, präster och opinionsledare som uppskattar budskapet om den förnyade kraften av förlåtelsen och bilden av prästerskapet. De rekommenderar den till andra, såväl till personer i "Verket" som till otaliga sociala och pedagogiska - institutioner, som inspireras av S:t Josemarías budskap. Många älskade denna film och gynnar den genom framföranden, förevisningar, debatter och andra initiativ.

Men det kan finnas medlemmar i Verket som skulle förväntat sig annat. Men det finns lika många åsikter och attityder som det finns personer i Opus Dei.

Kan man, enligt din mening göra gällande, att den delen som syftar på S:t Josemaría är historiskt verklig? *Marta Manzi* : Största delen av de skildrade händelserna om S:t Josemaría överensstämmer med episoder som dokumenterats och således kan verifieras. Samtidigt är det tydligt, att vissa situationer och flera personer är skapade av regissören och manusförfattaren.

Det är inte lätt att presentera någon på två timmar i en film. Man måste då komma överens om ett konstnärligt avstånd; t.ex. den unge Josemaría var inte vid juden Honorios huvudgård, han som visar sig i filmen (Derek Jacobi) i sin dödsstund, men det finns bevis på hans närvaro hos sjuka på sjukhus och i Madrids förstäder. För övrigt liknar orden som den unge prästen säger till Honorio dem som han riktat till judar, som han mött på sina kateketiska resor i Amerika. ”Jag

tycker mycket om judar” brukade han säga, för jag älskar Jesus Kristus, som var hebré, till vansinne.” Bakom varje scen lägger man märke till ett mycket noggrant arbete hos regissören och manusförfattaren.

Joffé själv sade att han försökt återge Josemarías själ och etos snarare än en kronologisk historia, även om den faktiskt respekteras i sina stora drag.

Du kände personligen grundaren av Opus Dei; vilka minnen av Josemaría, tolkad av Charlie Cox, har han framkallat hos er? *Marta Manzi* : jag är imponerad av att en engelsk skådespelare på 28 år påminner mig om en person, som jag kände i slutet av sextiotalet. Bortsett från yttre drag som blicken eller leendet, avspeglar han troget hans starka och tilltalande karaktär: man kände sig i hans närvaro som ett barn tillsammans med sin far. Han var inte särskilt svag för högtidlighet;

man var inte inför ”grundaren” utan snarare inför prästen som lyssnar, skämtar och talar om Gud, som är nära, liksom man också kan se honom i filmen.

År 1970 bad jag honom med min man om ett råd i ett personligt dilemma: att fullständigt ägna mig åt min familj eller fortsätta min universitetskarriär. Leende svarade han mig med ett vänligt förebrående tonfall: ”Ni italienare vill ibland, att kyrkoherden ger er ett svar på allt och som den präst som jag är ger jag er det inte, ty vissa frågor angår bara mannen och hustrun och ingen annan.” Han älskade frihet och att var och en accepterar sitt eget ansvar. Jag tänkte på denna episod, när jag hörde svaret han ger i filmen, när några ungdomar ber honom om ett politiskt ställningstagande, som han vägrar att ge dem; han uppmuntrar dem att använda den intelligens Gud har givit dem.

I filmen hjälper S:t Josemaría människor att komma över konflikter och hat från tiden för spanska inbördeskriget; det kunde inte ha varit lätt om man tänker på den förföljelse som präster och ordensfolk utsatts för. *Marta Manzi* : jag tror, att filmen återspeglar Josemaría Escrivás erfarenhet under spanska inbördeskriget: en djup smärta över angrepp mot präster, ordensfolk, vanliga kristna, som led under förföljelse, med en levande insikt om att de inte ens under dessa tragiska omständigheter kunde ge efter för hat eller hämnd.

Efter upplevelserna från kriget skrev S:t Josemaría: ”Res aldrig ett kors för att påminna om att somliga har dödat somliga andra. Det korset vore djävulens baner. Kristi kors består i att tåla, förlåta och be för båda, för att alla skall få frid.”

De skrivna vittnesmålen från denna tid är många och visar tydligt, att han i sin predikan alltid hade en attityd av förlåtelse och vänlighet mot alla. För de ungdomar, som följde honom då föreslog han inte ett program av sociala eller politiska reformer. Vissa av dem förstod inte denna attityd och lämnade honom.

Hur var förhållandet mellan Opus Dei och filmens producenter? Har Prelaturen samarbetat och deltagit ekonomiskt? *Marta Manzi* : år 2007 och 2008 kom regissören och producenterna av denna film flera gånger till Rom för att be om råd på historiskt område, för att samtala med personer som känt Sankt Josemaría, besöka de platser där han hade bott etc. Vi på kommunikationsavdelningen hjälpte dem, så gott vi kunde, såsom vi gör med dem som gör sig mödan att informera sig vid källan. Sedan dess har vi försett dem med fotografier,

audiovisuellt material och andra dokument och vi har försökt att svara på alla deras frågor.

Beträffande finansieringen säger producenterna, att de tagit kontakt med olika televisionsföretag och en fond för riskkapital med mer än ett hundratal investerare, bland vilka det finns några medlemmar i Opus Dei, som har varit angelägna om att säga det, liksom icke-troende såsom Joffé själv. Prelaturen deltar inte i den sortens projekt; medlemmar i Verket som gjort det har handlat på eget bevåg eller med yrkesbetingade initiativ.

Somliga tänker att denna film är ett svar på Da Vinci koden. Finns det någon sanning i det? *Marta Manzi* : det måste man fråga Roland Joffé och producenterna om. Vad beträffar kommunikationsavdelningen på Opus Dei har Da Vinci koden givit oss

möjlighet att utveckla en stor handlingsinsats, som avslutats år 2006. Utan att någonsin förlora vårt goda humör försökte vi reda upp förvirringen som skapats runt katolska Kyrkan, Kristi person och Opus Dei.

Tror ni att filmen kommer att uppskattas av icke-katoliker eller icke-troende? *Marta Manzi* : Vissa budskap eller vissa personer, just därför att de är katolska, är allmängiltiga. Jag tänker nu på Johannes Paulus II: inom kort, vid hans nära förestående saligförklaring, får vi tillfälle att närvara vid ett imponerande bevis på helgonens positiva inverkan på många människors liv.

Enligt min mening kan en sådan film röra många hjärtan, därför att den tar itu med ämnen som inte enbart är karakteristiska för troende eller icke-troende, för vänster eller höger:

smärta, ondska, ensamhet,
utanförskap är sådana teman som
angår oss alla.

Vad råder ni någon som för första gången hör talas om S:t Josemaría och skulle vilja skapa sig en rättvis bild av honom? *Marta Manzi* : Jag råder honom först att möta honom direkt tack vare hans homilier och böcker för meditation såsom Vägen, Plogfåran, Smedjan; talrika människor har närmat sig Kristus genom dessa verk. Jag kommer också att råda honom att besöka hemsidan www.josemariaescriva.info där man kan finna mycket information. Det finns också en Youtube-kanal med videofilmer: www.youtube.com/josemariaescriva .

www.zenit.org

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/ett-uttalande-fran-opus-dei-vid-utgivningen-av-filmen-there-be-dragons/> (2026-02-22)